

Ο ΝΤΟΥΛΑΜΑΣ ΠΑΙΡΝΕΙ ΖΩΗ ΚΑΙ ΣΥΝΟΜΙΛΕΙ ΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Κάποτε στη Μακεδονία ζούσε ένας γενναίος στρατιωτικός, ο Παύλος Μελάς. Μου είχε ιδιαίτερη αδυναμία. Θυμάμαι, που όποτε έβρισκε ευκαιρία με έπλενε στο ποτάμι. Με φορούσε συνέχεια γιατί ήμουν η γούρικη στολή του. Σε κάθε μάχη δε δίσταζε να επιτίθεται στους Βούλγαρους χωρίς φόβο και αμφιβολίες.

Η μάχη που θα μου μείνει αξέχαστη είναι αυτή που έγινε στη Θεσσαλονίκη. Όλοι οι συμπατριώτες του ήταν πολύ κουρασμένοι γιατί είχαν πολεμήσει λίγες ώρες πριν. Όταν είδαν τους Βούλγαρους να καταφτάνουν στο μέρος που βρίσκονταν, απελπίστηκαν. Ο Παύλος Μελάς δε δίστασε. Πήρε τα όπλα του και πήγε να πολεμήσει. Ήταν αυτός και άλλοι δώδεκα Έλληνες μαζί του. Παρ' όλα αυτά κατάφερε να σκοτώσει 36 Βούλγαρους πριν τραυματιστεί. Γι αυτό έχω αυτό το σχίσιμο από το βόλι που τον πέτυχε.

Μόλις οι Έλληνες κατάλαβαν τι είχε συμβεί, ξεσηκώθηκαν με ακόμη περισσότερη γενναιότητα. Αμέσως, ενώ οι Έλληνες πολεμούσαν, οι οπλαρχηγοί τον μετέφεραν από το μυστικό πέρασμα της Μητρόπολης της Θεσσαλονίκης στο Προξενείο του Λάμπρου Κορομηλά. Ήμουν πολύ χαρούμενος που είδα τον Πρόξενο από κοντά. Συγκινήθηκα πολύ όταν ο Παύλος Μελάς, ενώ πονούσε το πόδι του σκέφτηκε εμένα και τους είπε: «Αν πεθάνω, δώστε τον ντουλαμά μου σε έναν πολεμιστή και πείτε του ότι ήταν δικός μου. Θα του δώσει θάρρος.»

Ευτυχώς, έγινε γρήγορα καλά και ακόμη μετά τον τραυματισμό του πολεμούσε με την ίδια τόλμη.

Νιώθω τόσο τυχερός που με φορούσε ένας τέτοιος άνθρωπος, με τόση αγάπη για την πατρίδα του και τόση αποφασιστικότητα. Επίσης, είμαι πολύ

ευγνώμων που είμαι σε αυτό το Μουσείο και οι άνθρωποι μαθαίνουν
ενδιαφέροντα πράγματα για τον αφέντη μου.

Παπαλεξίου Ελένη

ΣΤ1, 15^ο δημοτικό σχολείο Θεσσαλονίκης

Ο ΝΤΟΥΛΑΜΑΣ ΠΑΙΡΝΕΙ ΖΩΗ ΚΑΙ ΣΥΝΟΜΙΛΕΙ ΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Εγώ είμαι ο ντουλαμάς. Είμαι φτιαγμένος από τσόχα, κεντημένος με μαύρο μετάξι και αποτελώ πανωφόρι της στολής του Ευζώνου.

Συγκεκριμένα ανήκω στον Τέλλο Άγαπηνό, ενός σπουδαίου οπλαρχηγού του Μακεδονικού Αγώνα. Τον συντρόφευα σε πολλές μάχες. Κάποιες τις νικήσαμε και κάποιες όχι.

Ήμουν βασικό κομμάτι της φορεσιάς του καθώς τον προστάτευα και τον κρατούσα ζεστό. Δεν ήταν λίγα τα κρύα και σκοτεινά βράδια στις κορυφές των βουνών που περάσαμε μαζί. Επίσης, βρεθήκαμε σε πολλούς βάλτους και εκεί τον έσωσα από πολλά τσιμπήματα εντόμων. Τέλος, του χάριζα κύρος και τιμή με τα έντονα χρώματά μου και κεντημένα χαρακτηριστικά μου, αφού τον ξεχώριζαν από μακριά.

Θυμάμαι χαρακτηριστικά την τελευταία μας μάχη. Ήταν ενάντια στους Βούλγαρους στρατιώτες. Ένιωθα στις ραφές μου το κρύο και την υγρασία. Τσαλακώθηκα, λερώθηκα και γέμισα σημάδια. Το χρώμα μου έγινε θαμπό και απέκτησα σκισίματα. Τότε η σφαίρα από το όπλο του αντιπάλου με διαπέρασε, τρύπησε το ύφασμά μου και έφτασε στο σώμα του οπλαρχηγού μου.

Έπειτα από λίγη ώρα, υπέκυψε στα τραύματά του. Εγώ όμως παρέμεινα εκεί να είμαι η συντροφιά του. Αργότερα πέρασα από πολλά χέρια. Πρώτα φίλοι στρατιώτες και μετά στην οικογένειά του. Τέλος, με έφεραν εδώ στο Μουσείο για να θυμίζω σε όλους τον αγώνα του.

Φαναριώτης Σπύρος

ΣΤ1, 15^ο Δημοτικό Σχολείο Θεσσαλονίκης

Ο ΝΤΟΥΛΑΜΑΣ ΠΑΙΡΝΕΙ ΖΩΗ ΚΑΙ ΣΥΝΟΜΙΛΕΙ ΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Πριν λίγες ημέρες πήγαμε εκδρομή στο Μουσείο Μακεδονικού Αγώνα. Ήταν μία από τις καλύτερες εκδρομές που έχουμε πάει γιατί είδαμε και μάθαμε πράγματα για την ιστορία μας και τους ανθρώπους της Μακεδονίας. Εκτός από αυτό όμως είχαμε και μία ενδιαφέρουσα γνωριμία, την γνωριμία με έναν Ντουλαμά.

Μπροστά από μία βιτρίνα που κοιτούσαμε με πολύ ενδιαφέρον ακούσαμε μία φωνή. «Εμένα που με βλέπετε στέκομαι εδώ πολλά χρόνια». Κατάλαβαμε ότι η φωνή ερχόταν από μία όμορφη και καλοδιατηρημένη φορεσιά και αμέσως κάναμε όλοι ησυχία για να ακούσουμε τη συνέχεια.

«Η ιστορία μου είναι πολύ παλιά και την ξέρουν λίγοι. Είμαι η φορεσιά του γνωστού Μακεδονομάχου Παύλου Μελά. Έχω πάει μαζί του σε μάχες, σε γιορτές, σε εξεγέρσεις. Έχω γνωρίσει πολλούς σημαντικούς ανθρώπους και έχω μάθει πολλά μυστικά της χώρας μας. Η τύχη μου ήταν πολύ μεγάλη που δεν καταστράφηκα και με φρόντισαν πολλοί άνθρωποι ώσπου βρέθηκα εδώ, για να με θαυμάζετε όλοι εσείς.»

Κοιταχτήκαμε μεταξύ μας και χαμογελάσαμε. Είναι μία εμπειρία που θα τη θυμόμαστε για πάντα.

Φλώρου Ευαγγελία- Χριστίνα

Στ1, 15^ο Δημοτικό Σχολείο Θεσσαλονίκης

Ο ΝΤΟΥΛΛΑΜΑΣ ΠΑΙΡΝΕΙ ΖΩΗ ΚΑΙ ΣΥΝΟΜΙΛΕΙ ΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

«Λοιπόν παιδιά, άκουσα πως θέλετε να ακούσετε την ιστορία μου, οπότε θα σας την πω...

Με έραψαν πάνω από εκατό χρόνια πριν και όμως είμαι ακόμα σαν καινούριος, αν εξαιρέσετε την τρύπα που έχω στο καπέλο μου, αλλά αυτό θα σας το εξηγήσω στην πορεία.

Ο ιδιοκτήτης μου ήταν ένας Έλληνας στρατηγός που πολέμησε στον Μακεδονικό Αγώνα. Ήταν καλός άνθρωπος και πάντα έβαζε τους άλλους πάνω από τον εαυτό του.

Όλοι οι εχθροί του τον φοβόταν και ήταν ικανός πολεμιστής. Μαζί περάσαμε πολλές μάχες, κρυφτήκαμε πολλές φορές από τους εχθρούς και ζήσαμε ιστορικές νίκες.

Όμως όλα κάποτε τελειώνουν και έτσι μια μέρα καθώς περπατούσε στο δρόμο ένας Οθωμανός πετάχτηκε έξω από κάτι χαλάσματα και τον πυροβόλησε στο κεφάλι.

Μετά την κηδεία του, τα παιδιά του με πήραν και τέλος έφτασα στα εγγόνια του, τα οποία με δώρισαν εδώ για να μπορούν να με θαυμάζουν όλοι.»

Μετεμτζής Γιώργος

ΣΤ1, 15^ο Δημοτικό Σχολείο Θεσσαλονίκης

Ο ΝΤΟΥΛΑΜΑΣ ΠΑΙΡΝΕΙ ΖΩΗ ΚΑΙ ΣΥΝΟΜΙΛΕΙ ΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Καθώς ο ντουλαμάς ξυπνάει...μιλάει στα παιδιά για τη ζωή του...

« Γεια σας, είμαι ο ντουλαμάς και έχω ζήσει μία μεγάλη ιστορία που ονομάζεται Μακεδονικός Αγώνας. Σε αυτόν τον αγώνα έζησα μια μεγάλη μάχη των Ελλήνων εναντίον Τούρκων και Βούλγαρων. Έχω φορεθεί από έναν από τους ήρωες που πολέμησαν για τη Μακεδονία. Έχω δεχτεί πολλές επιθέσεις, σύρθηκα στις λάσπες, γέμισα αίματα προσπαθώντας να βοηθήσω τους τραυματίες συμπολεμιστές μου.

Μετά από τέσσερα χρόνια, το 1908, διώξαμε τους Βούλγαρους και το 1912 διώξαμε και τους Τούρκους και πήραμε πίσω τη Μακεδονία.

Σήμερα σε αυτό το κτίριο, που τότε ήταν κρυψώνα, πλέον είναι Μουσείο, εγώ είμαι η στολή των ηρώων, για να σας θυμίζω την ιστορία του Μακεδονικού Αγώνα.»

Λούκας Αλέξανδρος

ΣΤ1, 15^ο Δημοτικό Σχολείο Θεσσαλονίκης

Ο ΝΤΟΥΛΛΑΜΑΣ ΠΑΙΡΝΕΙ ΖΩΗ ΚΑΙ ΣΥΝΟΜΙΛΕΙ ΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

«Αχχχ!!! Πόσο μου λείπουν τα νιάτα μου!!!

Ήμουν μια τρανή και όμορφη στολή. Ο ιδιοκτήτης μου με πρόσεχε σαν να ήμουν χρυσάφι και νιώθω χαρούμενος γι αυτό. Ο ιδιοκτήτης μου με έφερνε πάντα στους πολέμους που δίναμε για τη νίκη. Βέβαια, μερικές φορές χάναμε και στενοχωριόμασταν, άλλες φορές πάλι κερδίζαμε και είχαμε φαγοπότια και γιορτές.

Μερικές φορές ο ιδιοκτήτης μου τραυματιζόταν, μαζί κι εγώ, αλλά η δυνατή μας φιλία τα ξεπερνούσε όλα. Αγαπούσα πολύ τον ιδιοκτήτη μου και αυτός το ίδιο. Ακόμη και χιλιάδες λίρες να του έδιναν για μένα, αυτός δεν θα με αποχωριζόταν και το απέδειξε πολλές φορές αυτό.

Δυστυχώς σε μία μάχη ο ιδιοκτήτης μου έχασε τη ζωή του. Μετά από αυτό με έκλεισαν σε ένα απαίσιο, σκονισμένο μπαούλο. Μετά από λίγα χρόνια με βρήκε μία οικογένεια και με παρέδωσε εδώ, στο Μουσείο.

Τσερκέζης Ανδρέας - Μάριος

ΣΤ1, 15^ο Δημοτικό Σχολείο Θεσσαλονίκης